

OD ISTE AUTORKE

PUT OKO SVETA ZA 25 DANA
APOSTOLI URBANOG BEOGRADA
LJUBAV U MAROKU
TAJNA KNJIGA
SRPKINJA
MOJ DEDA LUI VITON
DAMA IZ MONAKA
LJUBAV U TUNISU
DAMA IZ SANTORINIJA
SANTA MARIA
LJUBAV U EMIRATIMA
LJUBAV U BEJRUTU
ROMAN O PRELJUBI
LJUBAV U KAIRU
TAJNI ŽIVOT SLAVNIH SRPKINJA
KRALJICE SERBSKE
AVATO ILI ŽENA POSLEDNJEG DESPOTA
SPAS
TAJNA TITOVOG KREVETA
VIRTUELNA KURVA
SPAS 2
101 MUŠKARAC U ČETIRI GODIŠNJA DOBA
SAMA
VOLETI I UMRETI NA KARIBIMA
TAJNA DRUŠTVA U SRBIJI
SPAS 3
MIRIS NEBA
POSLEDNJI HRIŠĆANIN
CRNOGORSKE PRINCEZE
PUT U SRCE KOSOVSKOG MITA
ZBOG NJIH SAM VOLELA BEOGRAD
ŠKOLA ZA ANĐELE
OD A DO Š
ŠTA ŽENE ŽELE
POSLEDNJI PUT
UPOMOĆ, PRIJATELJICE!

OSTRVA LJUBAVI

ISIDORA BJELICA

■ Laguna ■

Copyright © 2020, Isidora Bjelica
Copyright © ovog izdanja 2020, LAGUNA

*Ima nešto krajnje neobično u tome što ljudi
uvek vezuju seks sa ostrvima i obratno.*

Džeki Kenedi

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Sadržaj

Reč autorke	9
Bali suzama ne veruje	11
Ima li, ba, seksa na Ibici?	19
Bludni ljudi na Tenerifeu	25
Poslepodne na Korzici, ili šta je Napoleon mislio o misionarskoj pozi.	31
Grad sapuna koji miriše na greh	37
Frajer iz Buziosa	43
Kome se to ne diže u Palermu?	51
Uspaljene usedelice iz Valette	55
Kubanska je tuga pregolema	61
Ko to kaže, ko to laže, Sejšeli su mali.	67
Nepristojno je pušiti na Kipru	71

Bliski susreti treće vrste na Maderi.	77
Tajne orgije na Majorki	83
Dominikana naša nasušna	87
Porcija ruskih suza usred Majamija	93
Kakva je Merilinka zaista bila u krevetu	99
Pervertiti sa Portorika	107
A šta kad dođe kraj ljubavi?.	113
Metafizika vrckanja	119
Moj šešir, moje ostrvo	125
Jadan seks na Maldivima	127
Seks, hrkanje i druge zablude	133
Misterija Azora, ili kakav su seks imali Atlantidani	139
Da li ste za trojku na Antigvi?	145
<i>O autorki</i>	151

Reč autorke

Nije svaki čovek samo ostrvo nego i grad. Iako tako ne izgleda, zapravo je svaki grad novo ostrvo ljubavi, sa svojim granicama, hridima, urbanim uvalama. *Ostrva ljubavi* su knjiga inicijacije u ljubav i putovanja posle koje nećete biti isti jer ćete primiti tajne ljubavi. Bilo da ste na usamljenom karipskom ostrvu poput Barbadosa, urbanim ostrvima hedonizma kakvi su Rio ili Magreb, tajnom ostrvu mirisa i boja kakva je Kazablanka, svaki od tih toposa nosi svoju tajnu i kôd života. Da, svi smo mi deo istog kvantnog polja života, ali kao što svi živimo sa prividom da smo individue, tako su i gradovi zapravo ostrva sa svojim posebnim bojama, mirisima, tajnama koje nas menjaju i koje mi menjamo kad ih dotaknemo svojom dušom. Njegoš je znao tu tajnu i zato

je stalno ponavljao da onaj koji ne putuje ne živi. Ovo naše zajedničko putovanje po ostrvima ljubavi zauvek će vam promeniti percepciju tog čudesnog sveta. Pred nama su dve opcije: da budemo saputnici ili sapatnici. Birajmo ovo prvo jer tako je i nastala ova knjiga inicijacije u ljubav i putovanja.

Voli vas vaša Isi

Bali suzama ne veruje

Indonežani veruju da se može odbraniti od zlih misli. Oni su sigurni da zle misli pogađaju mnogo jače i trajnije nego pesnica ili grom. Kada smo krajem leta došli na Bali, posle više od osamnaest sati leta preko Rima i Singapura, bili smo zapanjeni malim i neuglednim aerodromom na koji smo sleteli. Ogromnim slovima iza pospanih carinika pisalo je da ćete u slučaju da vam nađu drogu biti pogubljeni, zaklani ili već nešto slično. Stresla sam se od jeze dok smo stajali u redu za kontrolu pasoša. Pomislila sam, šta ako mi je neko ubacio nešto u prtljag, šta ako mi kao u onim najmorbidnijim filmovima B produkcije neko nešto podmetne... Po običaju, moj muž je gundao i protestovao, a kćerka, onako krhka i umorna, razrogačenih očiju gledala je oko sebe i pitala se zašto su je mama i tata doveli na kraj sveta.

Kada smo posle dugog čekanja prošli kontrolu i uzeli kofere sa aerodroma koji je izgledao kao nekada titogradski, ozbiljno sam se zapitala šta radimo u dalekoj Indoneziji, i zašto mi je sve to trebalo, i da li će me baš ovo putovanje učiniti trajno frigidnom. Kada putnik stigne po noći, crne slutnje su jače. Ljubazan Balinežanin koji nas je dočekaao smestio nas je u crni džip, dao nam vlažne, hladne peškire da se osvežimo, okitio nas cvećem kao da smo na Vajkikiju, i mi krenusmo ka hotelu u Nusa Dui. Ono što smo videli napolju dok smo se vozili bile su niske kuće, a ispred svake su bili statua Bude i suncobran na dva ili tri sprata za koji se veruje da tera zle duhove bolje od bilo čega. Ako je Buda bio obučen, to je značilo da je njegova svetost prisutna, a ako je Buda bio nag, bila je to tek statua koja ništa ne znači. Na Baliju su svi fotografisali. Desetine, stotine fotografija i figurica bilo je poredano u nizovima. Na ulazu u turistički deo zabranjenog grada pregledali su nas aparatima protiv bombi.

– Zašto ste došli baš na Bali? – pitao me je naš sitan i simpatičan vodič.

– Eh, zašto – rekao je moj muž – čula je da će ovde naučiti kako da se odbrani od zlih misli koje joj neprijatelji šalju i da će onda moći da vodi ljubav do sto osme.

– Oh, bože – rekao je vodič – to je tako lepo. Ljudi ovde dolaze zbog kupanja, sunčanja, neobaveznog seksa, ili samo da bi rekli da su bili, ali retko ko dolazi zbog tako čudne stvari.

– Zašto? – upitala sam tiho dok smo se približavali ogromnom *Ajođa risortu*. – Zar je to neobično? Pa čula sam da je to na Baliju moguće, pričala mi je jedna žena koja više nije mogla da izdrži zle i ljubomorne misli koje su joj slali neprijatelji.

– Moguće je, moguće, ali to je tajna, a nijednu tajnu nećete naći u turističkom vodiču koji vam nudi ronjenje, jahanje slonova ili susrete sa čoporima majmuna.

Zapanjih se kada videh ogroman drveni hotel u obliku pagode ispred koga su sedela dvojica muškaraca i svirala neki čudan instrument za koji se veruje da čisti vazduh od zlih duhova. Na glavi su imali četvorougaone šešire a dole suknje. Iznad njih su bili ogromni trostruki suncobrani, a pored statua obučnog Bude. Te noći je trebalo spavati sa saznanjem da se u jezeru ispod balkona naše hotelske sobe krešu krokodili, da je proradio vulkan na severu ostrva, da je zemljotres na Javi bio toliko jak da se mogao očekivati cunami, da je nedaleko od nas opet epidemija ptičjeg gripa... Ali to je Bali, rajsko ostrvo sa bezbroj opasnosti na koje ljudi dolaze zbog kupanja, sunčanja, neobaveznog seksa ili da se hvale da su

bili, a na koje retki dolaze da otkriju tajnu kako da se odbrane od zlih misli, kletvi i ljubomore. I samo telo vam sve vreme treperi od te strašne daljine koja unosi nemir. Blizina Australije, slična temperaturi vazduha i vode, čudni šumovi i rajski zvukovi, sve vas to ispunjava nekim uzbudljivim nemirom i osećanjem da ste otišli mnogo dalje nego što je dozvoljeno običnom smrtniku. Naš vodič, koga sam zbog predugačkog imena zvala jednostavno Paja, smislio je ceo program traganja za mističnom formulom. Moj suprug je odlučio da dane provodi na drvenom pontonu hotela, uz viski i sa pogledom na krokodile, a kćerka se igrala pored bazena sa malim Korejcima koji su bili opčinjeni njome i tretirali je kao Budu. Umesto da se sunčam na udobnim ležalj-kama na travnatoj plaži i posmatram žene koje sa numerisanim indonežanskim kapama na glavama nude marame, ne usuđujući se da priđu bliže i pređu zamišljenu liniju koju je odredio menadžer hotela, umesto da me masiraju u lokalnom spa centru, umesto da hranim ribe ili bar jašem slonove, zadužila sam Paju da kako zna i ume pronađe način na koji bih se odbranila od zlih i ljubomornih misli i kletvi. Počeli smo od neke lokalne babe za koju se verovalo da je nekada davno naučila samu Džeki O. kako da se zaštiti od ljubomornih i zlih želja neprijatelja. Ali

baba je bila senilna i dosadna i nije htela da kaže ništa pre nego što joj na račun uplatimo hiljadu i po dolara. Sutra me je Paja Balinežanin odveo na neku fensi kremaciju sa zlatnom pagodom i crnim bikom. Na Baliju su kremacije glamurozni događaji i tamo je trebalo da sretnem nekog svetog čoveka, ali sveti čovek je otišao poslovno na Javu. Trećeg dana smo tragali za čarobnom formulom po šumi punoj ludih majmuna i jedino što sam tu dobila bila je ogrebotina na butini kojom me je počastio neki besni majmun koji je proždirao mini-banane i cičao. Četvrtog dana je Paja sve nade položio u nekog Kanađanina koji je svojevremeno još Makartniju lično odao tajnu, ali Kanađanin se u međuvremenu žestoko navukao na drogu i bio je na odvikavanju u Singapuru. Na kraju nam je ostao samo mistični Tanah Lot, hram koji čuvaju svete zmije i koji se nalazi usred okeana. U vreme oseke, kada se okean povuče, možete pešice da stignete do najneobičnijeg hrama na svetu, iz koga usred mora teče slatka, izvorska voda i čiji sveštenici uz cvet poklanjaju odgovore na skoro sva teška pitanja koja vas zanimaju. Dok su mi štikle *Feragamovih* sandala propadale u tamnoplavo blato a ja se osvrtila pitajući se da li će svete zmije izmigoljiti iz špilje, sretoh jednu debeljuškastu Engleskinju koja se vraćala iz hrama.

– Oh, darling, jeste li došli po fotografiju najlepšeg zalaska sunca ili po formulu koja će vas zaštititi od zlih misli, kletvi i ljubomore?

– Po oboje – rekoh i upadoh u blato do članka – neću da budem frigidna pre sto osme.

– Gnjava vas zle bivše žene, ljubomorne neprijateljice, ološ koji vas mrzi i osećate kako vam to uništava kožu i dah?

– Tako nekako – rekoh. – Shvatila sam da mi to oduzima previše energije i da mi skraćuje život, o seksu da ne govorim...

– Da, da – cičala je dok je gledala put sunca koje je lagano nestajalo u okeanu – i ja, mila, i ja, a ovi ljudi su mi najzad otkrili ko može da mi pomogne.

Obradovah se: nisam uzalud prešla toliki put, nisam uzalud letela užasnih osamnaest sati sa turbulencijama, zadužila se, namučila... Pogledah put Tanah Lota i sveštenika koji su lepili bele latice na čelo neke lepe Francuskinje.

– Evo, mila, zapisala sam – reče Engleskinja – plašim da ne zaboravim.

Ona otvori svoju *Luj Vitonovu spidi* tašnicu i izvadi papirić. Latice na njenom čelu još se nisu ni osušile.

– Onaj levo rekao mi je da postoji samo jedna osoba na svetu koja zna tu formulu, ali da je mnogo

daleko, tako da sumnjam da ću je pronaći – rekla je rezignirano.

– Pa, gde? – pitala sam nestrpljivo. – Ništa nije daleko na kugli zemaljskoj kada su u pitanju odbrana i zaštita.

– To je malo selo na nekoj planini... – uze papir da pročita – Ho-mo-ljska maunten...

– Oh – rekoh šokirano. – Homoljske planine, čula sam...

– Pa, gde je to, dođavola? – reče razočarana Engleskinja i zapali cigaretu ne mareći za svete zmije.

– U Srbiji.

– Gde? Nikad čula. Gde je, jebiga, ta Srbija? Uh, gde god da je, sigurno nemaju dobre plaže, inače bih znala za to mesto. Dođavola – reče i ode put restorana na susednoj steni.

Ja sam stajala duboko, duboko u balinežanskom blatu, zagledana u zvanično najlepši zalazak sunca na svetu. Jebiga, Srbija stvarno nema seksi plaže.